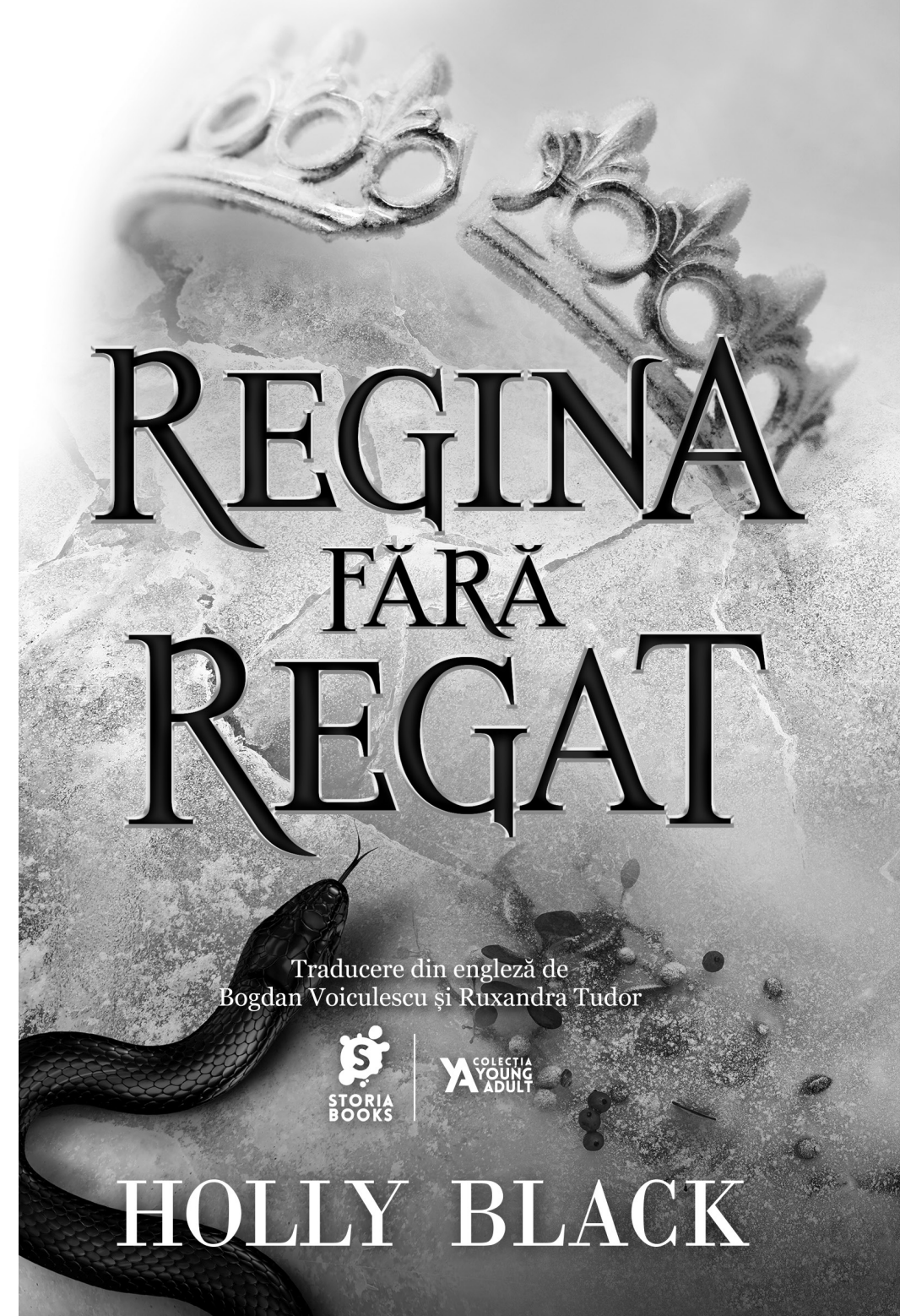

REGINA
FĂRĂ
REGAT

REGINA FĂRĂ REGAT

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu și Ruxandra Tudor

STORIA
BOOKS

 COLECȚIA
YOUNG
ADULT

HOLLY BLACK

Titlul original: *Queen of Nothing*

Autor: Holly Black

Copyright © 2019 by Holly Black

© Storia Books, 2020, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLACK, HOLLY

Regina fără regat / trad. din engleză de Bogdan Voiculescu și
Ruxandra Tudor. - București : Storia Books, 2020

ISBN 978-606-9072-11-0

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

II. Tudor, Ruxandra (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

CORECTOR: Rodica Crețu

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru Leigh Bardugo,
care nu-mi iartă nicio scăpare*

CARTEA ÎNTÂI

*Și Regele elfilor s-a jurat să ia
O fată pământească de soție, al cărei prunc sfințit
Prin apă și prin cruce
Va fi mereu de-al zânelor destin ferit.
Și ziua acelei sorți deșarte?
E departe! E departe!**
– **Edmund Clarence Stedman**

* Fragment din poemul „Elfin Song”; varianta în limba română aparține traducătorului (n.t.).

Prolog

Baphen, Astrologul Regal, mijeaa ochii la hărțile sale stelare și s-a străduit să nu tresară când a părut că prințul cel mai mic al regatului Elfhame avea să fie scăpat în capul său regal.

Trecuse o săptămână de la nașterea Prințului Cardan și acum, în sfârșit, era prezentat Înaltului Rege. Cei cinci moștenitori dinainte fuseseră inspectați pe loc, încă urlând în noutatea înroșită a ființei lor, însă Lady Asha îi ceruse Înaltului Rege să n-o viziteze până când va simți că s-a întremat îndeajuns în urma nașterii.

Pruncul era slab, cu pielea zbârcită, tăcut, și se uita la Eldred cu ochi negri. Își agita coada mică, ca un bici, cu atâta forță, încât scutecul risca să i se desfacă. Părea că Lady Asha nu știa sigur cum să-l legene. De fapt, îl ținea de parcă ar fi sperat ca cineva să ia povara de la ea cât mai curând.

— Vorbește-ne despre viitorul lui, a cerut Înaltul Rege.

Numai câteva zâne se adunaseră ca să fie martore la prezentarea noului prinț – muritorul Val Moren, care era atât se-neșal, cât și poet al curții, și doi membri ai Consiliului Viu: Randalin, Ministrul Cheilor, și Baphen. În sala pustie, cuvintele Înaltului Rege răsunau cu ecou.

Baphen a ezitat, dar nu putea decât să răspundă. Eldred fusese binecuvântat cu nașterea a cinci copii înaintea Prințului Cardan, o fecunditate uluitoare în rândul zânelor, care aveau sânge subțire și puține nașteri. Stelele vorbisera des-

pre reușitele sortite ale fiecărui prinț și prințesă mică, în poezie și cântec, în politică, în virtute, chiar și în viciu. Dar, de data asta, Baphen citise în stele ceva cu totul diferit.

— Prințul Cardan va fi ultimul tău născut, a spus Astrologul Regal. Va aduce distrugerea coroanei și ruina tronului.

Lady Asha a inspirat scurt. Pentru întâia oară, l-a strâns bine la piept, vrând să-l protejeze. Pruncul s-a zbatut în brațele ei.

— Mă întreb cine ți-a influențat interpretarea semnelor. Poate că a intervenit Prințesa Elowyn. Sau Prințul Dain.

Poate că ar fi mai bine dacă l-ar scăpa, a gândit Baphen cu răutate.

Înaltul Rege Eldred și-a frecat bărbia.

— Nu se poate face nimic ca acestea să fie prevenite?

Era o binecuvântare mixtă faptul că stelele îi ofereau lui Baphen atâtea ghicitori și atât de puține răspunsuri. Adesea și-ar fi dorit să vadă lucrurile mai clar, dar nu și de data asta. A plecat capul, ca să aibă un pretext să nu întâlnească privirea Înaltului Rege.

— Numai din sângele lui vărsat se va putea înălța un mare conducător, dar nu înainte să se petreacă cele pe care vi le-am descris.

Eldred s-a întors spre Lady Asha și copilul ei, vestitor al unui destin nenorocos. Copilul era tăcut ca piatra, nu țipa și nici nu gângurea, mișcând din coadă în continuare.

— Ia băiatul, a spus Înaltul Rege. Crește-l după cum consideri de cuviință.

Lady Asha nu s-a clintit.

— Îl voi crește pe măsura statutului său. În definitiv, e prinț. Și fiul vostru.

Vorbise pe un ton încordat și Baphen și-a amintit faptul neplăcut că unele profeții se împlineau tocmai din cauza gesturilor menite a le împiedica.

Câteva momente, toată lumea a tăcut. Apoi Eldred i-a făcut semn lui Val Moren, care a părăsit podiumul și a revenit cu o cutie îngustă de lemn, cu un model de rădăcini gravat pe capac.

— Un dar, a spus Înaltul Rege, în semn de recunoștință pentru contribuția pe care ai adus-o Neamului Salcei.

Val Moren a deschis cutia, dezvăluind un colier splendid, din smaralde grele. Eldred le-a luat și le-a petrecut după gâtul lui Lady Asha. I-a mângâiat obrazul cu dosul palmei.

— Generozitatea voastră este mare, Maiestate, a spus ea, împăcată cât de cât.

Pruncul a strâns o nestemată în pumnul lui mic și s-a holbat la tatăl său cu ochi de nepătruns.

— Acum du-te și odihnește-te, a spus Eldred, pe un ton mai blând.

De data asta, Lady Asha s-a înduplecat.

A plecat cu fruntea înălțată, ținând copilul mai strâns. Pe Baphen l-a cuprins fiorul unei premoniții care nu avea nimic de-a face cu stelele.

Înaltul Rege Eldred nu a mai vizitat-o pe Lady Asha nici odată și nici nu a mai chemat-o la el. Poate că ar fi trebuit să lase nemulțumirea la o parte și să cultive relația cu fiul său. Dar, privindu-l pe Cardan, parcă ar fi privit într-un viitor incert, așa că a evitat s-o facă.

Fiind mamă a unui prinț, Lady Asha a ajuns să fie foarte căutată la Curte, chiar dacă nu și de către Înaltul Rege. Cu înclinație spre capricii și frivolitate, și-a dorit să se întoarcă la traiul vesel de curteană. Nu putea să meargă la baluri luându-și copilul după ea, așa că a găsit o pisică ai cărei pui muriseră înainte de naștere și a pus-o să-l alăpteze.

Situația asta a continuat până când Prințul Cardan a învățat să se târască. În vremea aceea, pisica deja era grea cu alți pui și el începuse s-o tragă de coadă. Așa că pisica a fugit la grajduri, abandonându-l și ea.

Și așa a crescut la palat, fără a fi îndrăgit și stăpânit de nimeni. Cine ar fi îndrăznit să împiedice un prinț să fure mâncare de la mesele lungi de banchet și s-o mănânce sub ele, devorând cele furate cu mușcăături feroce? Surorile și frații lui nu făceau decât să râdă și se jucau cu el așa cum s-ar fi jucat cu un pui de câțel.

Era îmbrăcat numai arareori, în locul hainelor purtând ghirlande de flori și aruncând cu pietre când vreun paznic ar fi încercat să se apropie de el. Numai mama lui avea un dram de putere asupra lui, și ea rareori încerca să-i curme excesele. Dimpotrivă.

— Ești prinț, îi spunea ea sever când băiatul dădea înapoi în vreun conflict sau nu reușea să-și impună voia. Toate sunt ale tale. Nu trebuie decât să întinzi mâna spre ele.

Și, uneori:

— Vreau lucrul acela. Adu-mi-l.

Se spune despre copiii zânelor că nu sunt ca cei muritori. Nu au nevoie de multă dragoste. Nu e nevoie să fie duși la culcare, pot dormi la fel de fericiți în colțul rece al vreunei săli de bal, înfodoliți cu o față de masă. Nu e nevoie să fie hrăniți; se mulțumesc la fel de bine să soarbă rouă și să fure câte-o fărmă de pâine sau de smântână din bucătărie. Nu e nevoie să fie calmați, pentru că plâng rareori.

Dar, deși copiii zânelor se mulțumesc cu puțină iubire, prinții din Tărâmul Zânelor au nevoie de puțină îndrumare.

În absența ei, când fratele lui mai mare i-a propus să tragă cu arcul într-o nucă așezată pe capul unui muritor, Cardan nu a avut înțelepciunea să refuze. Era obișnuit să fie impulsiv; maniera lui era arogantă și autoritară.

— Talentul la tras cu arcul îl impresionează atât de mult pe tatăl nostru, i-a spus Prințul Dain cu un zâmbet mic și provocator. Dar poate că e prea dificil. E mai bine să nu încerci decât să dai greș.

Lui Cardan, care nu reușea să atragă atenția favorabilă a tatălui său și și-o dorea cu disperare, ideea i s-a părut îmbietoare. Nu s-a întrebat cine era muritorul și cum ajunsese la Curte. În niciun caz nu a bănuț cã bărbatul acela era iubitul lui Val Moren și cã seneșalul și-ar fi pierdut mințile de durere dacă el ar fi murit. Lăsându-i astfel frâu liber lui Dain să preia o poziție mai proeminentă la dreapta Înaltului Rege.

— Prea dificil? Mai bine să nu încerc? Astea sunt cuvinte de laș, a spus Cardan, înfoindu-se cu bravadă copilărească.

Adevărul era cã fratele său îl intimidă, dar asta îl făcea să fie și mai sfidător.

Prințul Dain a zâmbit.

— Haide măcar să facem schimb de săgeți. Astfel, dacă ra-tezi, vei putea spune cã săgeata *mea* a luat-o anapoda.

Prințul Cardan ar fi trebuit să suspecteze generozitatea lui, dar avusese parte de prea puțină generozitate autentică încât să poată distinge adevărul de minciună.

În loc de asta, a potrivit săgeata lui Dain și a încordat arcul, țintind nuca. A simțit un gol în stomac. Poate nu va trage bine. Poate că-l va răni pe acel bărbat. Dar pe urmele acelui gând a izbucnit îndată o veselie mândioasă la ideea cã ar putea face ceva atât de îngrozitor, încât nici măcar tatăl său n-ar mai putea să-l ignore. Dacă nu putea să atragă atenția Înaltului Rege cu fapte bune, atunci poate cã ar fi reușit s-o facă cu fapte foarte, foarte rele.

Mâna lui Cardan tremura.

Ochii încrețoși ai muritorului îl urmăreau cu o groază încremenită. Fermecat, firește. Nimeni n-ar fi stat așa de bună-voie. Asta a fost hotărâtor.

Cardan s-a silit să rădă și a relaxat coarda arcului, lăsând săgeata să cadă din locul ei.

— Pur și simplu nu voi trage în condițiile astea, a spus el, simțindu-se ridicol pentru cã bătea în retragere. Vântul bate

dinspre nord și-mi zbârlește părul. Îmi tot intră în ochi.

Însă Prințul Dain a ridicat arcul și a lansat săgeata pe care o primise la schimb de la Cardan. L-a nimerit pe muritor drept în gât. Bărbatul s-a prăbușit aproape fără niciun sunet, cu ochii încă deschiși, care acum nu se mai holbau la nimic.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât Cardan n-a țipat, n-a reacționat. Doar a făcut ochii mari la fratele său, copleșit deodată de înțelegerea situației îngrozitoare.

— Ah, a spus Prințul Dain cu un zâmbet satisfăcut. Păcat. Se pare că săgeata *ta* a luat-o anapoda. Ai putea să te plângi tatălui nostru despre părul acela care-ți intra în ochi.

După aceea, deși a protestat, nimeni nu a vrut să audă punctul de vedere al Prințului Cardan. Dain a avut grijă să fie așa. A povestit nechibzuința și aroganța prințului mai mic, le-a spus despre săgeată. Înaltul Rege nici măcar n-a vrut să-l primească pe Cardan în audiență.

În ciuda cererii lui Val Moren să fie executat, Cardan a fost pedepsit pentru moartea muritorului așa cum numai prinții erau pedepsiți. Înaltul Rege a dispus ca Lady Asha să fie închisă în locul lui în Turnul Uitării – și s-a și bucurat că găsisese un motiv să o facă, din moment ce o considera atât obositoare, cât și problematică. Prințul Cardan a fost dat în grija lui Balekin, cel mai mare dintre frați, cel mai crud și singurul dispus să-l primească.

Și așa a fost statornicită reputația lui Cardan. El n-a avut de ales decât s-o împingă și mai departe.

Capitolul 1

Eu, Jude Duarte, Înalta Regină a Regatului Elfhame în exil, petrec majoritatea dimineților moțând în fața emisiunilor de la televizor, urmărind concursuri de gătit, desene animate și reluările unei emisiuni în care oamenii trebuie să treacă o serie de probe străpungând cutii și sticle și spintecând pești întregi. După-amiaza, dacă-mi permite, îl antrenez pe fratele meu, Oak. În timpul nopții îndeplinesc diverse sarcini pentru zănele locale.

Încerc să trec neobservată, așa cum probabil că ar fi trebuit să fac încă de la început. Și dacă-l blestem pe Cardan, atunci trebuie să mă blestem și pe mine, pentru că am fost atât de toantă încât să intru direct în capcana pe care mi-a întins-o.

În copilărie îmi imaginam cum mă întorc în lumea muritorilor. Taryn, Vivi și cu mine ne aminteam cum fusese viața acolo, ne aminteam mirosurile de iarbă proaspăt tunsă și de benzină, ne aminteam cum ne jucaserăm de-a prinselea în curțile din cartier și cum țopăiam în clorul albicios din piscinele deschise pe timp de vară. Visam la ceai rece, făcut din prafuri, și înghețate din suc de portocale. Tânjeam după lucruri banale: mirosul asfaltului fierbinte, mișcarea liniilor electrice dintre lămpile stradale, cântecele din reclame.

Acum, când sunt sechestrată definitiv în lumea muritorilor, mi-e dor de Tărâmul Zânelor cu o patimă arzătoare. După magie tânjesc, de ea mi-e dor. Poate mi-e dor chiar și să-mi

fie teamă. Mă simt de parcă mi-aș petrece zilele într-un vis, agitată, niciodată cu adevărat trează.

Lovesc cu degetele în lemnul vopsit al unei mese de picnic. Suntem la începutul toamnei, în Maine deja e rece. Soarele după-amiezii târziu punctează iarba de lângă ansamblul rezidențial, iar eu îl urmăresc pe Oak jucându-se cu alți copii în parcul dintre apartamente și autostradă. Sunt copii din clădire, unii având mai puțini și alții mai mulți decât cei opt ani ai lui Oak, și toți au ajuns acasă cu același autobuz școlar galben. Se joacă de-a războiul într-un mod cu totul dezorganizat, fugărindu-se cu bețe. Atacă așa cum fac copii, ținând arma, în loc să țintească adversarul, și țipă râzând când se frânge câte-un băț. Nu pot să nu observ că se învață tocmai cu obiceiurile care trebuie evitate în arta sabiei.

Totuși îi urmăresc. Și astfel observ când Oak se folosește de farmece.

Cred că o face fără să-și dea seama. Se furișează spre ceilalți copii, dar întâlnește o porțiune de drum fără niciun adăpost accesibil. Merge mai departe spre ei și, cu toate că nimic nu-l ascunde vederii, ei parcă nu-l observă.

Se apropie din ce în ce mai mult și copiii tot nu se întorc spre el. Și când sare la ei, agitându-și bățul, copiii țipă cu adevărat surprinși.

Era invizibil. Folosea farmece. Și eu, care datorită geasului sunt protejată de aceste înșelăciuni, n-am observat decât în ultima clipă. Ceilalți copii își închipuie că e doar istet sau norocos. Numai eu știu cât de neglijent a procedat.

Aștept până când copiii o iau spre apartamentele lor. Se despart de grup unul câte unul, până când rămâne numai fratele meu. N-am nevoie de magie ca să mă furișez până la el, nici chiar atunci când calc pe frunze. Cu o mișcare rapidă, îl cuprind cu brațul pe după gât și-l strâng suficient de tare cât să-i trag o sperietură zdravănă. Oak se smucește în spate

și aproape că mă lovește cu coarnele în bărbie. Nu-i rău. Încearcă să se elibereze din strânsoarea mea, dar fără tragere de inimă. Își dă seama că e vorba de mine, și de mine nu se teme.

Îl strâng mai tare. Dacă i-aș apăsa gâtul cu brațul îndeajuns de mult, ar leșina.

Încearcă să vorbească și atunci probabil că simte efectul lipsei de aer. Uită tot ce l-am învățat la antrenamente și începe să se zbată disperat, zgâriindu-mi brațele și încercând să mă lovească în picioare. Făcându-mă să mă simt oribil. Voiam să-l sperii puțin, suficient cât să riposteze, nu să-l *îngrozesc*.

Îi dau drumul și se desprinde de mine împiedicat, gâfâind, cu ochii umezi de lacrimi.

— De ce-ai făcut asta? vrea să știe.

Se holbează la mine furios, cu priviri acuzatoare.

— Ca să-ți amintesc că lupta nu e un joc, spun eu, având senzația că vorbesc cu glasul lui Madoc, nu cu al meu.

Nu vreau ca Oak să crească așa cum am crescut eu, mâni-oasă și speriată. Dar vreau să *supraviețuiască* și Madoc chiar m-a învățat cum s-o fac.

De unde să știu cum să-l învăț ce trebuie, din moment ce nu am decât experiența copilăriei mele sucite? Poate că elementele din copilărie la care țin sunt cele greșite.

— Ce-o să faci împotriva unui adversar care chiar o să-ți vrea răul?

— Nu-mi pasă, a spus Oak. Nu-mi pasă de chestiile astea. Nu vreau să fiu rege. Nu vreau să fiu rege *niciodată*.

Un moment, nu fac decât să-l privesc fix. Aș vrea să cred că minte, dar, evident, nu poate să mintă.

— Nu putem întotdeauna să ne alegem singuri destinul, spun eu.

— N-ai decât să domnești *tu*, dacă-ți pasă atât de mult! spune el. Eu n-o s-o fac. *Niciodată*.

Sunt nevoită să scrâșnesc din dinți ca să nu țin.

— Nu pot să domnesc, după cum știi și tu, pentru că sunt în exil, îi amintesc.

Lovește în pământ cu piciorul său cu copită.

— Și eu sunt în exil! Și singurul motiv pentru care sunt în lumea oamenilor e că tata vrea coroana aia stupidă, că și tu o vrei, că toată lumea o vrea. Ei bine, eu n-o vreau. E blestemată.

— Orice formă de putere e blestemată, spun eu. Cei mai cumpliți dintre noi ar face orice ca s-o obțină, iar cei care ar mânui-o cu cea mai mare pricepere refuză s-o primească cu de-a sila. Dar asta nu înseamnă că-și permit să se eschiveze la nesfârșit de responsabilitățile lor.

— N-ai cum să mă obligi să devin Înalt Rege, spune el și, întorcându-mi spatele subit, o ia la fugă spre clădirea cu apartamente.

Mă așez pe pământul rece, conștientă că am dat-o în bară rău de tot cu conversația asta. Conștientă că Madoc ne-a instruit pe mine și pe Taryn mai bine decât îl instruiesc eu pe Oak. Conștientă că a fost o aroganță și o nesăbuintă să-mi închipui că l-aș putea controla pe Cardan.

Conștientă că, în marele joc cu prinți și regine, am fost măturată de pe tablă.

* * * *

În apartament, ușa lui Oak e închisă, să nu pot intra. Vivienne, sora mea zână, stă la masa din bucătărie, rânjind cu ochii în telefon.

Când mă vede, mă ia de mâini și mă învârte de jur împrejur până când ameteșc.

— Heather mă iubește din nou, spune ea cu râsete nebu-nești în glas.

Heather a fost iubita umană a lui Vivi. I-a tolerat eschivările când a venit vorba despre trecutul ei. A acceptat până și ca Oak să vină și să locuiască cu ele în apartamentul ăsta. Dar când a aflat că Vivi nu e o fință umană și, *mai mult*, că Vivi folosea magie asupra ei, a părăsit-o și a plecat din apartament. Nu-mi place deloc s-o spun, pentru că vreau ca sora mea să fie fericită – și Heather chiar a făcut-o fericită –, dar Vivi a meritat din plin să fie părăsită.

Mă îndrept de spate și o privesc clipind confuză.

— Ce?

Vivi agită telefonul spre mine.

— Mi-a scris. Vrea să vină înapoi. Totul o să fie ca înainte.

Frunzele nu cresc la loc pe lujeri, nucile sparte nu pot fi potrivite înapoi în coaja lor, iar iubitele care au fost vrăjite nu se trezesc așa, din senin, că vor să ierte greșelile fostei.

— Dă-mi să văd, spun eu, întinzând mâna după telefonul lui Vivi.

Mă lasă să-l iau.

Mă uit peste mesajele din urmă, dintre care majoritatea au fost trimise de Vivi și sunt pline de scuze, promisiuni nechibzuite și rugăminți din ce în ce mai desperate. Din partea lui Heather, multă tăcere și câteva mesaje în care scrisese „Îmi mai trebuie timp de gândire“.

Apoi următoarele:

Vreau să uit de Tărâmul Zânelor. Vreau să uit că tu și Oak nu sunteți oameni. Nu vreau să mă mai simt așa. Dacă te-ai ruga să mă faci să uit, ai face-o?

Privesc cuvintele mult timp și inspir încet.

Pricep de ce Vivi a interpretat mesajul așa cum l-a inter-

pretat, dar cred că l-a interpretat greșit. Dacă eu aș fi scris asta, nicidecum nu mi-aș fi dorit ca Vivi să accepte. Aș fi vrut să mă ajute să văd că, chiar dacă Vivi și Oak nu sunt oameni, mă iubesc oricum. Aș fi vrut ca Vivi să insiste că nu mi-ar fi de ajutor să mă prefac că Tărâmul Zânelor nu există. Aș fi vrut ca Vivi să-mi spună că a făcut o greșală și că n-o va repeta niciodată, orice-ar fi.

Dacă eu aș fi trimis mesajul ăsta, ar fi fost un test.

Îi dau telefonul înapoi lui Vivi.

— Ce ai de gând să-i spui?

— Că o să fac orice-mi cere, spune sora mea, un jurământ extravagant pentru o muritoare și unul de-a dreptul înfiorător din partea unei ființe care ar fi constrânsă de promisiunea făcută.

— Poate că nu știe ce vrea, spun eu.

Sunt neloială orice aș face. Vivi e sora mea, dar Heather e om. Amândurora le sunt datoare cu câte ceva.

Și, în momentul de față, pe Vivi n-o interesează nimic altceva decât să creadă că totul va fi bine. Îmi oferă un zâmbet larg și relaxat și ia un măr din bolul cu fructe, aruncându-l în aer.

— Ce-i cu Oak? A dat buzna în apartament și a trântit ușa în urma lui. O să fie la fel de melodramatic și în adolescență?

— Nu vrea să fie Înalt Rege, îi spun eu.

— A! Am înțeles.

Vivi privește spre dormitorul lui.

— Am crezut că e ceva important.